

CHA MẸ HIỀN ĐỂ ĐỨC CHO CON

Ngày 20-9-1970, Đức Thánh Cha Phaolo VI (1963-1978) tuyên phong **nữ thánh Têrêxa (1515-1582) thành Avila (Tây-Ban-Nha) làm tiến sĩ Hội Thánh**, cùng với thánh nữ Catarina (1347-1380) thành Siena (Ý). Đây là 2 vị nữ tiến sĩ đầu tiên của Giáo Hội Công giáo ..

Trong quyển "Tự Thuật", hoàn thành năm 1562, thánh nữ Têrêxa Avila hết lời ngợi khen và ghi ơn công đức của hai Đấng Sinh Thành. Chính nhờ hấp thụ nền giáo dục thánh thiện của các ngài mà Têrêxa tiến bước trên đường nhân đức, vượt thắng những thăng trầm, những cạm bẫy. Thánh nữ viết:

Đối với tôi, để trở thành người tử tế, tôi cần có cha mẹ đạo đức và biết kính sợ THIÊN CHÚA. Và đó là điều Chúa thương ban cho tôi, mặc dầu tôi bất xứng. Thân phụ tôi rất thích đọc các tác phẩm hay, viết bằng tiếng Tây-Ban-Nha, và bảo chúng tôi phải đọc những sách này. Trong khi đó thân mẫu chuyên cần dạy chúng tôi cầu nguyện, yêu kính Đức Mẹ MARIA và vài vị thánh.

Tất cả chăm sóc ấy gieo vào lòng tôi tâm tình đạo đức, ngay từ thời thơ ấu, tức năm tôi lên 6, lên 7. Tôi được giáo dục thật chu đáo bởi Cha Mẹ hiền đức. Hai vị không yêu thích gì khác ngoài việc thực hành các nhân đức.

Nhân đức của cha mẹ tôi nhiều vô kể. Chẳng hạn thân phụ tôi rất có lòng thương người nghèo, bệnh nhân và tôi tớ giúp việc trong nhà. Lòng thương đầy tớ lớn lao đến độ, không bao giờ Ba tôi chấp nhận việc có các nô lệ trong nhà. Khi người nô lệ của ông chú đến ở trong nhà chúng tôi, ba tôi thương yêu chăm sóc như người con trong gia đình. Ba thường nói:

- Chỉ nguyên ý nghĩ cô ta là người không được tự do, đủ làm Ba thương xót cô ta khôn cùng!

Một đức tính khác trội vượt nơi thân phụ tôi là người sống rất ngay chính, trung thực. Ba tôi không bao giờ chửi thề hay nói lời nào khinh bỉ.

Về phía Mẹ tôi thì bà cũng có nhiều đức tính quý báu. Nổi bật nhất là tính đoan trang trong sạch. Mẹ tôi có sắc đẹp nghiêng nước đổ thành, nhưng không bao giờ Mẹ ăn mặc hoặc trang điểm gì thêm để lôi kéo người khác chú ý đến sắc đẹp của mình. Và mặc dầu tuổi còn trẻ, Mẹ tôi ăn mặc kín đáo và giản dị như đàn bà cao tuổi, cho đến năm Mẹ tôi lìa đời, hưởng dương 33 tuổi. Mẹ rất hiền dịu và không bao giờ to tiếng cãi cọ hoặc tranh chấp với ai. Cuộc đời trần thế của Mẹ tuy ngắn ngủi, nhưng bà trải qua nhiều thử thách cam go, đặc biệt là suốt đời Mẹ mang bệnh. Mẹ tôi chết trong hương thơm thánh thiện.

Tôi còn nhớ như in ngày Mẹ qua đời. Năm đó tôi lên 12 hoặc 14 tuổi. Khi tôi ý thức mình vĩnh viễn mất mẹ ở đời này, lòng tôi vô cùng đau xót. Nước mắt dàn dụa, tôi đến quỳ gối trước tượng ảnh Đức Mẹ MARIA và khẩn nài xin Đức Mẹ hãy làm Mẹ tôi. Đây là cử chỉ hoàn toàn ngây thơ, nhưng thật sự giúp tôi rất nhiều, suốt trong cuộc đời mồ côi Mẹ. Đức Mẹ MARIA trở thành người Mẹ thật của tôi, bởi vì tôi luôn luôn chạy đến kêu cầu với Đức Mẹ, cũng như Đức Mẹ đưa tôi trở về với THIÊN CHÚA, sau những năm tháng sống bất trung của tôi.

Trong thời thơ ấu, sống nơi mái ấm gia đình, tôi theo gương thân phụ ưa thích làm phúc cho người nghèo.

Nhưng điều này hơi khó vì trẻ thơ không có tiền. Có một điều tôi làm được và làm rất dễ dàng, đó là tìm nơi thanh vắng để đọc tất cả những kinh tôi thuộc, đặc biệt là lần hạt Mân Côi. Đây là lời kinh do chính Mẹ tôi dạy. Mẹ tôi rất có lòng yêu mến Đức Mẹ MARIA và thông truyền sang chúng tôi lòng kính mến này. Rồi khi chơi đùa với các trẻ gái cùng tuổi, tôi thường rủ các bạn chơi trò chơi làm Các Nữ Tu dòng Kín, sống nơi các đan viện. Chúng tôi giữ thinh lặng, hoặc nói năng đoan trang, hoặc cùng nhau đọc kinh lần hạt. Hình như tôi có lòng ao ước trở thành nữ tu nhà Kín ngay từ thời thơ trẻ.. Quả thật, tôi nhận được hồng ân lớn lao nơi THIÊN CHÚA. Ngài cho tôi Cha Mẹ đạo đức, chỉ luôn mong muốn và dạy dỗ con cái điều lành, điều thánh. Sau này, trong cuộc đời, tôi có lần bất trung với Chúa. Nhưng đó là hoàn toàn do lỗi của tôi, chứ tôi không có quyền trách cứ Cha Mẹ tôi vì bất kỳ lý do gì.

... "Thương con thì cho roi cho vọt, sau này sẽ vui sướng vì con. Ai biết giáo dục con sẽ được thỏa lòng về con, và được hãnh diện với những người quen biết. Ai biết dạy dỗ con mình sẽ khiến kẻ thù phải phát ghen, và sẽ được sung sướng trước mặt bạn bè. Người cha có chết thì cũng như chưa chết, vì đã để lại đứa con giống như mình. Khi còn sống, ông nhìn con mà vui sướng, giờ chết đến, sẽ không phải buồn phiền" (Huấn Ca 30,1-5).

("THÉRÈSE D'AVILA, Oeuvres Complètes, Desclée de Brouwer, 1964, trang 14-17).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt